



## ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

Între minunile săvârșite de Domnul nostru Iisus Hristos spre a dovedi puterea Sa dumnezeiască, cele mai mari și mai înfricoșătoare sunt învierile din morți. Revenirea la viață este tot ce poate uimi mai mult pe oameni. O astfel de minune ne este înfățișată în Evanghelia învierii fiului văduvei din Nain. O văduvă își petrecea la groapă pe unicul ei fiu, sfâșiată de durere și însoțită de părerile de rău ale celor de față. La această înmormântare însă, cel mai dureros era faptul ca mama mortului, care era și văduvă, ducea la groapă pe singurul ei copil, singura ei nădejde, singurul ei ajutor pentru bătrânețe. Deodată în față, pe același drum, se arată un alt alai, tot așa de numeros, însă cu totul deosebit. Bucuria strălucea pe toate fețele, iar toate privirile erau ațintite asupra unui om care mergea înconjurat de ucenicii Săi. Era Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în al doilea an al propovăduirii Sale, în vremea Cincizecimii. Iisus venea din Capernaum unde vindecase pe fiul sutașului și se întorcea în Ierusalim pentru sărbătoare. Mântuitorului i s-a făcut milă de îndurerata mamă. A oprit convoiul funerar și i-a spus văduvei îndurate: „Nu mai plânge!” S-a făcut liniște și o așteptare solemnă. Apoi îndată Domnul a poruncit: „Tinere, ție îți zic: scoală-te!” Tânărul s-a ridicat, și revenindu-și în fire, „a început a grăi, și l-a dat pe el maicii sale” (Luca 7,12-13). Cuvintele sunt neputincioase pentru a înfățișa bucuria mamei ce și-a văzut fiul înviat. Cei de față înțeleg că Iisus Hristos este Stăpânul vieții și Învieătorul morții. Învierea tânărului din Nain nu este decât o biruință parțială și pentru o anumită perioadă asupra morții, fiindcă tânărul acesta va cunoaște din nou moartea la vremea rânduită, ca fiecare pământean. Învierea tânărului din Nain este o înaltă pildă de bunătate, o dovadă de profundă înțelegere pe care o arată Mântuitorul în fața durerii omenești. El nu l-a înviat pe tânăr pentru a-l reda deșertăciunilor vieții, ci



pentru a-l reda mamei, spre a-i fi sprijin și mângâiere. Prin această înviere, Iisus a sfințit valoarea legăturilor de familie și de rudenie. Dar a învățat-o pe văduvă și despre Învierea ce de Apoi. Adeseori și noi cei de astăzi suntem puși în situații dificil de traversat în viața noastră. Prin rugăciune către Mântuitorul putem primi și noi aceeași bucurie în casele noastre în fiecare zi. Mântuitorul ne întâmpină în fiecare zi cu tot soborul Lui de îngeri de fiecare dată când trecem pe lângă o Sfântă Biserică! Rămâne ca noi să alergăm către Dânsul și Să-L rugăm zicându-I: „Doamne Multmilostive revarsă mila Ta asupra noastră și ne dăruiește și nouă bucuriile văduvei care și-a văzut fiul înviat, înmulțind în casele noastre dragostea, rodul grâului, al vinului și al untdelemnului, puterea de a Te lăuda și a cinși Preasfânt Numele Tău”. Amin.

## PÂNĂ LA DUMNEZEU, TE AJUTĂ SFINȚII

Pentru mulți, un sfânt este doar un nume din calendar sau pe care-l aud la câte o slujbă. Puțini sunt sfinții despre care se cunosc anumite detalii, din viața sau din învățătura lor. Cine nu cunoaște sfinți, se poate considera un om sărac. Cu fiecare sfânt de care auzim, a cărui viață ne devine pildă și îndemn, cu fiecare rugăciune ridicată spre cei ce pot mijloci pentru noi înaintea tronului Preasfintei Treimi, noi suntem mai câștigați, ne îmbogățim sufletul. Și în lume, cu cât ai mai multe cunoștințe, din cât mai multe domenii, cu atât cresc șansele de a-ți rezolva o problemă. Așa este și când cunoști mai mulți sfinți: cu fiecare dintre ei mai deschizi o poartă spre Împărăție, mai inițiezi un canal de comunicare cu Cerul. Asta nu exclude faptul de a fi prieten mai apropiat față de unii, de a avea evlavie mai multă față de unul sau față de altul dintre acești „casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 19). A apărut în limba română nefericita expresie: „Până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții”, cu sensul că, până să ajungi la cineva mai mare în rang, trebuie să treci de subalternii care au grijă să te „vămuiescă”. Ea nu are, cu siguranță, nici un fel de acoperire în plan teologic. E posibil ca punctul de plecare să fie următoarele versete dintr-o epistolă a Sfântului apostol Pavel: „Au nu știți că sfinții vor judeca lumea? (...) Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești?” (1 Corinteni 6, 2-3). Aici este însă vorba despre altceva decât despre niște „capcane” pe sub care vom fi nevoiți a trece, dacă vrem să intrăm în Rai. Sfinții sunt adevărata măsură a omului. Atunci când noi vom invoca, la Judecată, înaintea lui Dumnezeu, diverse motive pentru care nu am lucrat la mântuirea sufletului nostru, îi vom vedea alături pe sfinți, pe aceia care, în condiții mai grele decât ale noastre, au dobândit harul sfințeniei. Dar înfățișarea înaintea sfinților, faptul că ei au un cuvânt care contează la Judecată este și o mare șansă, un lucru dătător de nădejde. Diavolii vor căuta, cu siguranță, să ne tragă în jos, să scoată în evidență toate păcatele noastre, să revendice sufletul nostru, chiar mințind. Sfinții, dimpotrivă, vor mijloci pentru noi înaintea lui Dumnezeu, spre a ne ajuta să intrăm în Împărăție. Nu este exclus ca expresia amintită mai sus să fi avut inițial un alt sens, răstălmăcit în timp. Când cineva ți-e foarte drag – spre exemplu un bebeluș – spui că îți vine să-l mănânci! Asta arată o dragoste atât de mare pentru cineva, încât îți vine să-l primești cu totul în viața ta. O astfel de dragoste ar trebui să avem și cei care, la Sfânta Liturghie, ne împărtășim cu Sfintele Taine, când mâncăm Trupul Domnului și bem scump Sângele Său. Pentru că sfinții ne sunt prieteni dragi, avem acasă icoane cu chipul lor. Așa se face că atunci când intrăm sau ieșim din casă „salutăm” pe fiecare dintre acești buni prieteni cu o închinăciune și cu rugăciunea: „Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine, păcătosul”. În felul acesta, i-am făcut pe sfinți casnicii noștri. Avem încredințarea că la Judecată, chiar dacă Domnul ne va spune: „nu vă cunosc pe voi” (Matei 25, 12), cel puțin zece sfinți vor interveni imediat, spunând: „Doamne, dar îl cunoaștem noi! Îngăduie-i să stea aici, de dragul nostru!”.

Sfintilor toti, rugati-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătosi!

## SFANTA CUV. PARASCHEVA DE LA IAȘI – 14 octombrie

Sfânta Parascheva s-a născut în localitatea Epivata (astăzi Selim Pașa), în Tracia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (azi Istanbul), fosta capitală a Imperiului Bizantin. În jurul vârstei de 10 ani când, aflându-se într-o biserică, a auzit la Sfânta Evanghelie cuvintele: „Vinde-ți averea ta, dă-o la săraci și urmează Mie“ (Matei 19, 21), pe care Mântuitorul le adresase odinioară tânărului bogat, care voia să moștenească împărăția cerurilor. „Pentru mine vorbește“, a gândit Parascheva. Și luând foarte în serios această poruncă, schimbă hainele sale frumoase cu hainele rupte ale unei fete sărmene, imediat după ce ieși din biserică. Înainte de a împlini 20 de ani, Parascheva plecă din casa părintească la locurile sfinte într-o mănăstire închinată Maicii Domnului, unde a stat până la vârsta de 25 de ani. Apoi a plecat la Constantinopol, unde se închină în marea biserică a Sfintei Sofia. După aceea s-a întors în localitatea natală. După doi ani, Cuvioasa Parascheva și-a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L iubise atât de mult, iar trupul ei a fost îngropat aproape de mare. După mulți ani, valurile au



aruncat pe același țărm trupul unui marinar. În apropiere, trăia un călugăr care, nemaiputând să suporte mirosul cadavrului marinarului, a rugat câțiva localnici să-l îngroape. În momentul în care săpau au găsit în pământ un trup nealterat. S-au mirat, însă, fiind oameni simpli, nu au dat importanță și au aruncat trupul greu mirositor al marinarului în aceeași groapă. Într-o noapte însă, Cuvioasa Parascheva s-a arătat în vis unor oameni cu frică de

Dumnezeu din Kallicrateia, cărora le-a spus să pună moaștele sale într-un loc de cinste. A doua zi, trupul neputrezit și înmiresmat al Sfintei Parascheva a fost mutat în Biserica „Sfinții Apostoli“ din Kallicrateia. În anul 1235, moaștele Sfintei Parascheva au fost mutate la Târnovo (Bulgaria de astăzi), unde au stat 160 de ani, până când au fost duse la Belgrad. Aici au stat până în 1521, după care au fost duse la Constantinopol. În anul 1641, moaștele Cuvioasei Parascheva au fost din nou mutate, de această dată spre o destinație definitivă: târgul Iașului, capitala Țării Moldovei. Întâmpinate cu mare cinste de Vasile Lupu, mitropolitul Varlaam și de episcopii de Roman și Huși, moaștele au fost așezate în ziua de 13 iunie 1641 în Biserica „Sfinții Trei Ierarhi“. Rămânând neatinsse după incendiul din 26 decembrie 1888, în 1889 au fost mutate în Catedrala mitropolitană din Iași.



Biserica este neutră politic, dar nu indiferentă față de problemele societății românești. În calitatea sa de cetățean al Patriei și de părinte duhovnicesc al tuturor enoriașilor săi, indiferent de orientarea lor politică, preotul are libertatea, binecuvântarea și îndatorirea ca, de pe poziția și prin mijloacele care-i sunt specifice, să participe la viața cetății, sprijinind activitățile menite să promoveze binele obștesc și împotrivindu-se oricăror măsuri sau activități care se dovedesc a fi în contradicție cu învățătura și morala creștină ortodoxă.

## PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 13 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 14 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernie
	Duminică 15 octombrie	07:00
10:30		Program de bibliotecă
18:00		Vecernie și dezlegări

### Ce să cerem lui Dumnezeu

Un om mereu necăjea pe Dumnezeu cu tot felul de cereri. Într-o zi, Dumnezeu i-a zis: „Ajunge! Mă scoți din răbdări! Te las să ceri trei lucruri. Te ascult, ți le dau, dar după aceea nu-ți mai dau nimic. Hai, prezintă-mi trei cereri“. Omul a rămas blocat. „Cum? pot să-ți cer orice?“. „Da, dar numai trei cereri. Atât!“. Omul și-a făcut curaj: „Doamne, știi? Parcă nu îndrăznesc, dar Te-aș ruga să mă scapi de nevastă-mea. E plictisitoare, monotonă, lipsită de interes, ce mai, încluiată și de-a dreptul insuportabilă. Nu mai pot trăi cu ea. Mă scapi de ea?“. „Bine - zice Dumnezeu - dorința îți este împlinită“. Și i-a murit femeia. La înmormântare, pe când rudele și prietenii se rugau pentru moartă și boceau, omul a fost cuprins de jale și a exclamat: „Doamne, ce femeie grozavă am avut și n-am știut s-o prețuiesc când trăia. Era o neîntrecută gospodină și avea o voce plăcută“. Și omul nostru s-a îndreptat către Dumnezeu și L-a rugat: „Doamne, dă-mi-o înapoi! Redă-i viața!“. „Bine, - zice Dumnezeu - ți-am împlinit și a doua cerere. Mai rămânea una“. Omul se gândea: „Ce să mai cer?“. A întrebat prietenii ce să ceară. „Cere bani“ - i-au zis unii. „Ai bani, ai totul“. „Dar la ce îți folosesc banii dacă nu ai sănătate?“ - îi zic alții. Unul îi zice: „La ce-ți slujește sănătatea dacă într-o zi vei muri? Cere nemurirea“. „La ce îți slujește nemurirea dacă nu ai pe nimeni pe care să-l iubești? Cere iubire“. Iar omul era încurcat de tot. Stă, se gândește, se gândește, dar nu se poate hotărî. Și uite așa au trecut cincini ani, au trec zece. Și Dumnezeu îi zice: „N-am auzit a treia cerere. Cât să te mai aștept?“. „Doamne - zice omul - nu mai știu ce să cer. Ai putea Tu să mă sfătuiești ce să-ți cer?“. „Bine, îi zice Dumnezeu, îți spun Eu ce să ceri. Cere să fii fericit, orice ți s-ar întâmpla!“

### Fereastra închisă

Odată, un om deznădăjduit, care se plimba pe dealurile ce înconjurau orașul său, a întâlnit un cioban care-și păștea oile sale. Văzându-l ciobanul că este răvășit lăuntric, l-a întrebat: „Care îți este necazul, prietene?“. „Simt multă singurătate“. „Și eu sunt singur, dar nu simt tristețe“, a răspuns ciobanul. „Poate pentru că te însoțește Dumnezeu“, i-a răspuns celălalt cu un ton ironic. „Ai ghicit“, a răspuns ciobanul, ignorându-i tonul. „Vezi orașul nostru?, a continuat ciobanul. Vezi casele? Vezi ferestrele?“. „Da, le văd“. „Atunci nu trebuie să deznădăjduiești, a continuat ciobanul. Soarele este unul, dar fiecare fereastră a orașului, chiar și cea mai mică și mai ascunsă, în fiecare zi est scaldată de lumina soarelui. Tu ești deznădăjduit mai mult din pricina faptului că fereastra ta rămâne mereu închisă...“